

Грищенко Максим Юрійович

Магістр політології філософського факультету

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0009-0006-7115-2222>

e-mail: maxym87428742@gmail.com

Ткач Олег Іванович

Доктор політичних наук, професор кафедри політології

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (м. Київ, Україна)

<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>

e-mail: tio19@ukr.net

ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО РЕЖИМУ В АРГЕНТИНІ ЗА ПРЕЗИДЕНТСТВА ХАВ'ЄРА МІЛЕЯ

Резюме

Статтю присвячено комплексному аналізу характеристик політичного режиму в Аргентині в умовах президентства Хав'єра Мілея (2023–2026). Визначено, що політичний режим Хав'єра Мілея є специфічною гібридною конфігурацією — «радикально реформістським режимом», — яка не вписується в жодну з усталених типологічних категорій, оскільки режим зберігає формальні атрибути електоральної демократії (конкурентні вибори, поділ влади), водночас системно підриваючи ліберальні норми через масштабне використання президентських декретів, обмеження громадянського простору та делегітимацію опонентів. Проблему політичного режиму досліджували Стівен Левітські, Деніел Зіблатт, Кас Мудде та Крістобаль Ровіра Калтвассер.

З'ясовано ідеологічну суперечність режиму: поєднання анархо-капіталістичної доктрини з лібертаріанським популізмом породжує внутрішнє протиріччя між радикальним індивідуалізмом і апеляцією до «народу» як колективного суб'єкта. Доведено, що порівняльний аналіз даних Freedom House та V-Dem виявляє принципово важливий розрив між формальними

та субстантивними характеристиками демократії: стабільний статус «Free» (85/100) у Freedom House поєднується з включенням Аргентини до переліку регресуючих демократій у звітах V-Dem 2025-2026 років, що свідчить про перебування країни у «сірій зоні» між консолідованою демократією та електоральною автократією.

Визначено структурні чинники, що обмежують траєкторію режиму: фрагментованість опозиційного простору, зовнішня фінансова залежність від США та МВФ, а також «демонстраційний ефект» аргентинського досвіду для правого повороту в Латинській Америці. З'ясовано, що реформи, реалізовані через Декрет про необхідність і терміновість та пакет «Ley Bases», забезпечили перший за 14 років фіскальний профіцит, але супроводжувалися зростанням рівня бідності до 52,9% та посиленням протестної активності у 2024-2026 роках, що підтверджує тезу про соціальну ціну «шокової терапії» за умов делегативної демократії.

Ключові слова: політичний режим; радикальний популізм; економічна шокова терапія; трудова реформа; політична поляризація; делегативна демократія; інституційна ерозія; лібертаріанський популізм.

Вступ

Перемога Хав'єра Мілея на президентських виборах наприкінці 2023 року відкрила новий етап аргентинської політики, у якому радикальна ринкова програма та антисистемна риторика стали ядром легітимації влади. Уряд декларує швидке «перезавантаження» держави через дерегуляцію, фіскальну консолідацію та перегляд соціально-трудових правил, що порушує питання про межі допустимої радикальності реформ у демократичній системі.

З одного боку, макроекономічна стабілізація та зниження інфляції позиціонуються як головні успіхи і знаходять часткове схвалення в Аргентині.

З іншого боку, політична влада та інституційна перебудова породжують соціальні витрати, спори щодо динаміки бідності та відчуття погіршення якості життя у частини громадян. Політична опозиція і соціальні актори поставили під сумнів не лише зміст реформ, а й методи їхнього просування — від розширеного використання виконавчих інструментів до пакетних законодавчих «мегарішень»[1].

Найконфліктнішим елементом стала трудова реформа, яка передбачає зміну порядку найму та звільнення, модернізацію компенсацій і обмеження страйкової активності через вимоги мінімального рівня послуг. Події лютого 2026 року, загальнонаціональний страйк та масові протести на тлі голосувань у Конгресі продемонстрували високий рівень мобілізації й потенціал ескалації конфлікту.

Одночасно суспільна підтримка Мілея залишається неоднорідною й чутливою до показників інфляції, зайнятості та відчутної недосконалості реформ. У сфері демократичних свобод Аргентина зберігає статус «Free» у Freedom House, але в рамках глобальної хвилі автократизації окремі індикатори вказують на ризики погіршення, зокрема, медійної упередженості та напруженості політичної конкуренції [2].

Основна проблема полягає в тому, щоб з'ясувати, чи формуються в Аргентині ознаки радикального реформістського режиму з тенденцією до процедурної ерозії, чи система стримувань і противаг зберігає здатність запобігати конфліктам у межах демократії.

Аналіз останніх досліджень засвідчив, що теоретичні підходи до популізму, демократичної ерозії та «делегативної демократії», релевантні для аналізу режиму Мілея, розробляли Стівен Левітські та Деніел Зіблатт [3, с. 72], Кас Мудде та Крістобаль Ровіра Калтвассер [4, с. 21], Гільермо О'Доннелл [5, с. 55].

Метою статті є комплексне визначення характеристик політичного режиму Хав'єра Мілея в Аргентині та оцінка його наслідків для демократії, радикалізації суспільства та політичної стабільності.

Методи дослідження

У дослідженні застосовано комплекс загальнонаукових та спеціальних методів. Порівняльний метод надав можливість зіставити дані провідних міжнародних аналітичних центрів дослідження демократії Freedom House та V-Dem, і виявити розрив між формальними та субстантивними характеристиками політичного режиму в Аргентині [6, с. 20]. Системний підхід забезпечив можливість розглянути режим Мілея як цілісну конфігурацію взаємопов'язаних елементів. Інституціональний аналіз застосовано для дослідження механізмів взаємодії між виконавчою владою, законодавчим органом та громадянським суспільством у контексті реалізації реформ.

Результати дослідження

Хав'єр Херардо Мілей — аргентинський економіст і політик, який з 10 грудня 2023 року обіймає посаду 59-го президента Аргентини. Протягом понад двох десятиліть він був професором макроекономіки, а перед тим, як зайнятися політичною діяльністю, здобув популярність як медіакоментатор, який виступав проти втручання уряду та марнотратства бюджетних коштів. На його погляди вплинула австрійська школа економіки, яка наголошує на важливості вільних ринків, стабільної валюти та обмеженої ролі уряду.

Його політичні погляди демонструють про значний розрив із тим, як Аргентина управлялася в минулому. Мілей став новою політичною

фігурою, яка з'явилася на тлі розчарування виборців, обіцяючи радикальні зміни в політичному та в економічному плані [7, с. 1].

Ідеологічні засади Хав'єра Мілея ґрунтуються на анархо-капіталізмі, системі, що виступає за скасування держави на користь приватної власності, добровільного обміну та ринкового надання всіх послуг, включаючи безпеку та вирішення спорів. Ця філософія надає пріоритет індивідуальній свободі та принципу ненападу, розглядаючи примус, особливо з боку уряду, як неморальний і неефективний за своєю суттю.

Однак складовою наративу Мілея є зображення держави як «наильницького монополіста», який підтримує себе за допомогою примусового оподаткування, яке він вважає рівнозначним крадіжці та несумісним з етичними нормами. Під впливом теорій Ганса-Германа Хоппе, представника Австрійської школи економіки та представника теоретиків-анархо-капіталізму, Мілей приєднується до аргументаційної етики, яка стверджує, що логічний дискурс передбачає самовласність і самозабезпечення, що робить державну владу суперечливою, оскільки вона не може виправдати агресію, не підриваючи свою аргументаційну основу.

На думку Мілея, держава діє як злочинний синдикат, накопичуючи безконтрольну владу, яка спотворює стимули та сприяє залежності, а не справжньому процвітання. Хав'єр Мілей застосовує ці принципи до контексту Аргентини, посилаючись на економічну траєкторію країни з моменту приходу до влади Хуана Перона в 1946 році як емпіричний доказ провалу етатизму (концепція, згідно з якою держава має відігравати провідну роль в житті суспільства), зокрема, виявляє нетиповість політики Мілея, що полягає в тому, що він вважає себе ліберально лібертаріанським захисником Заходу від колективістської політики, хоча багато дослідників сприймають його як власне популіста [8].

Для кращого теоретичного осмислення політичного режиму Мілея необхідно звернутися до наукового доробку дослідників, які є провідними теоретиками в галузі політичних режимів. Стівен Левітські та Деніел Зіблатт у фундаментальній праці «Як гинуть демократії» доводять, що сучасні демократії руйнуються не внаслідок військових переворотів, а через повільну і поступову ерозію норм і інститутів. Вчені пропонують чотири ключові індикатори авторитарної поведінки: відмова від демократичних правил, заперечення легітимності опонентів, потурання або захоплення насильства, а також готовність обмежувати громадянські свободи. Застосовуючи цю аналітичну рамку до режиму Мілея, слід констатувати, що президент Аргентини демонструє щонайменше дві з чотирьох ознак: систематичну делегітимацію опонентів через риторику «касти» та «ворогів народу», і обмеження громадянського простору через протокол Булліча. Водночас Левітські та Зіблатт підкреслюють, що політичні партії є «воротарями

демократії» і саме їхня здатність стримувати популістських лідерів є визначальним чинником виживання демократії [3, с. 112].

Кас Мудде та Крістобаль Ровіра Калтвассер розробили найбільш поширену в сучасній науці дефініцію популізму як «тонкоцентрованої ідеології, яка розглядає суспільство як розділене на дві однорідні й антагоністичні групи: «суто народ» і «корумповану еліту»», та доводять, що політика має бути вираженням загальної волі народу.

Ключовим у їхньому підході є розуміння популізму як «тонкої ідеології», яка існує лише у поєднанні з іншою, повноцінною ідеологічною системою, і це надзвичайно точно описує феномен Мілея, у якого популізм поєднується з лібертаріанством. Важливим також постає їхнє спостереження про «хамелеонський» характер популізму: він може бути як лівим, так і правим, і адаптується до різних соціальних контекстів, що пояснює, чому антиелітарна риторика Мілея резонує як з молодими міськими виборцями, так і з провінційним робітничим класом [4, с. 85].

Надзвичайно релевантним аналітичним інструментом для розуміння режиму Мілея є концепція «делегативної демократії» аргентинського політолога Гільермо О’Доннелла, запропонована в 1994 році. О’Доннелл описував цей тип режиму як такий, за якого президент, отримавши мандат від виборців, прагне зберегти свою владу невідконтрольною законодавчому органу, судам та іншим механізмам горизонтальної підзвітності.

Президент у делегативній демократії позиціонує себе як втілення нації та «провіденційну» фігуру, здатну вирішити кризу, що прослідковується у самопрезентації Мілея. О’Доннелл також вказував на «декретизм» як характерну рису подібних політичних режимів, тобто поспішне ухвалення односторонніх виконавчих указів, що безпосередньо відображається у практиці Мілея щодо масштабних Декретів про необхідність і терміновість. При цьому О’Доннелл застерігав, що лідери в делегативних демократіях зазвичай зазнають різких коливань рейтингів: від звеличення як «провіденційних рятівників», і до проголошення «проклять», що також підтверджується результатами аргентинських соціологічних досліджень за 2024 — 2026 роки [5, с. 60].

На відміну від зазначених теоретиків, відомий економіст Джеймс Гвартні називає Мілея ультраконсервативним лібертаріанцем, зосереджуючись, зокрема, на гібридному характері його політичних поглядів. Дослідники визнають роль серйозних економічних проблем Аргентини у тому, що популістська риторика знаходить сильний відгук у виборців. Хоча багато дослідників визнають, що президент «демонструє багато популістських характеристик», вони вважають, що він має можливість реалізувати потенціал своєї лібертаріанської програми [7, с. 3].

Крім того, іспанський дослідник Дель Піно Діас розглядає риторику президента Аргентини як яскравий приклад підприємницького популізму. Він стверджує, що метою Мілея є побудова популістської ідеології, заснованої на підприємницьких елементах, позиціонуючи фігуру підприємця як соціального благодійника і як зразок для наслідування.

Аналіз промов та політичних рішень президента Аргентини свідчить, що в дискурсі Мілея є суттєві суперечності, зокрема між економічним лібертаріанством, що має коріння в радикальному індивідуалізмі, з одного боку, та популістською риторикою, яка повинна ґрунтуватися на концепції «народу», з іншого. Зокрема, він вважає, що саме ринок, а не загальна воля знизу, представляє та пристосовується до різних інтересів індивідів. Як результат, ринкова діяльність подається як найчистіша форма демократичного вибору, а сам ринок є єдиною системою, через яку індивіди можуть робити вибір без втручання окремих груп впливу [9].

На думку Б. Моффіта (дослідник популізму, Австралійського католицького університету) та його концепції кризи легітимності, Мілей концептуалізує опозицію до окремих груп впливу як тих, хто колективно страждає від кризи, за яку він звинувачує кіршнерів, пероністську лівицю та соціалістів загалом. Криза в Аргентині є центральною темою в дискурсі Мілея, але саме це переконало виборців підтримати його як кандидата та його лібертаріанську програму. У його презентації криза є настільки екзистенційною, що врятувати країну може лише «ампутація», і тільки він здатний повернути Аргентині колишню стабільність. Він також зображує як «героїв» тих, хто бореться проти «зла перонізму». Окрім того, сильна антиелітарна риторика спрямована проти конкретного типу еліти: групи, що переслідує власні інтереси, та політиків, які мають спільні інтереси у сфері державних видатків за рахунок платників податків [7, с. 4–5].

Президентська платформа Хав'єра Мілея 2023 року ґрунтувалася на анархо-капіталістичних принципах, які передбачали мінімізацію функцій держави до необхідних заходів безпеки, правосуддя та оборони, а також ліквідацію інститутів, що сприяють «фінансовій безвідповідальності». Центральним у його діагнозі економічних проблем Аргентини було приписання 211% річного рівня інфляції в 2023 році хронічному дефіциту державного бюджету, що фінансувався за рахунок друкування грошей центральним банком, що, на його думку, передбачувано підірвало цінність валюти та заощадження відповідно до базової монетарної теорії.

Щоб змінити цю ситуацію, Мілей запропонував скасувати Центральний банк Аргентини, сприяючи вільній конкуренції валют, де аргентинці вибрали б американський долар для імпорту, а також досягнення фіскального балансу шляхом жорсткого скорочення витрат, спрямованого на «необов'язкові видатки». Він пообіцяв приватизацію державних

підприємств, включаючи авіакомпанії, енергетичні компанії та державні ЗМІ, щоб усунути субсидії та монополії, що спотворюють ринки.

Уже через десять днів після початку свого терміну, президент Аргентини опублікував Декрет про необхідність і терміновість під назвою «Основи реконструкції аргентинської економіки», який оголосив надзвичайний стан в економічних, фінансових, фіскальних, адміністративних, соціальних, тарифних, медичних та трудових секторах [10].

Цей документ, що складається з 366 статей, дерегулював ключові галузі шляхом скасування або внесення змін до понад 300 законів і нормативних актів, скасування контролю за цінами, експортних податків та обмежень на ринку оренди, одночасно сприяючи приватизації та гнучкості праці для усунення викривлень, які, як вважається, гальмують приватну ініціативу. Це викликало перші протести профспілок та опозиційних груп, які зібрали десятки тисяч людей на вулицях Буенос-Айреса. Також у зв'язку із цим Мілей призначив спрощений Кабінет Міністрів, в якому переважали неполітики, включаючи економістів, юристів та фахівців приватного сектора, скоротивши при цьому кількість міністерств з 18 до 9, щоб обмежити адміністративні видатки [11].

Також уряд скоротив універсальні субсидії та державну зайнятість приблизно на 70 000 робочих місць, перенаправивши обмежені ресурси на цільові програми для найбільш вразливих верств населення, такі як розширена сімейна допомога.

Ця жорстка політика принесла Аргентині перший загальний фіскальний профіцит за 14 років у розмірі 0,3% ВВП за 2024 рік та первинний профіцит у розмірі 1,8% ВВП, що дозволило подолати хронічний дефіцит, успадкований від попередніх урядів. Грошово-кредитна політика доповнила це заборону Центральному банку фінансувати казначейство, уповільненням зростання грошової маси з 199,9% у річному вимірі в грудні 2023 року та дозволом на контрольоване знецінення песо.

Ця динаміка продовжилася, і лише в березні 2025 року первинний профіцит становив 745 млрд песо. За весь 2024 рік уряд повідомив про первинний бюджетний профіцит у розмірі 10,41 трлн песо, що еквівалентно 1,8% ВВ. П. Ці результати були досягнуті завдяки 30-відсотковому реальному скороченню первинних видатків порівняно з рівнем 2023 року, незважаючи на номінальний дефіцит доходів через економічний спад [12].

Офіційний рівень бідності, за даними Національного інституту статистики та переписів Аргентини, зріс з 41,7% у другій половині 2023 року до 52,9% у першій половині 2024 року, що відображає безпосередній вплив рецесійного тиску та підвищеної інфляції на доходи домогосподарств. Станом на 2026 рік показники бідності залишаються на тому ж рівні.

У серпні 2025 року Мілей наклав вето на законопроекти Конгресу про збільшення витрат на пенсії та інвалідність, аргументуючи це тим, що вони підривають цілі скорочення дефіциту на тлі протестів проти недостатніх коригувань, які залишили середні пенсії нижче рівня бідності. Критики з опозиції та профспілкових груп стверджували, що ці реформи суттєво поглиблюють нерівність, а сплески бідності негативно впливають на велику кількість громадян [13].

Політичний режим запропонував низку реформ. У кінці лютого 2026 року Нижня палата Конгресу Аргентини схвалила законопроект президента Хав'єра Мілея про реформу трудового законодавства, який надає роботодавцям більшу гнучкість у питаннях найму, звільнення, виплати вихідної допомоги та колективних переговорів. Профспілки застерігають, що законопроект обмежить права працівників, які були закріплені в Аргентині з 1940-х років. Законопроект передбачає: обмеження права на страйк; зменшення переговорної сили профспілок; спрощення звільнення працівників для компаній; подовження випробувального терміну; обмеження можливості працівників подавати позови проти роботодавців у разі звільнення; скорочення вихідної допомоги, яка традиційно є високою в Аргентині; надання роботодавцям права встановлювати 12-годинний робочий день замість нинішніх 8 годин [14].

Хоч Мілей і проголошував гасло «Хай живе свобода!», саме громадянські свободи зазнали найбільших обмежень за його уряду. Впровадження жорсткої економічної економії супроводжувалося серйозними обмеженнями громадянського простору та участі громадянського суспільства в політичному, економічному та соціальному житті країни. Поряд із просуванням цих економічних заходів, президент обмежив здійснення свободи вираження поглядів та зібрань, скоротивши канали протесту, до яких люди зазвичай вдаються, коли не погоджуються з певними діями влади. Яскравим прикладом щодо цього аргументу є протокол Булліча про криміналізацію протестів [15].

У жовтні 2025 року відбулися вибори до законодавчих органів Аргентини, під час яких було оновлено половину з 257 місць у Палаті депутатів і третину з 72 місць у Сенаті. Ці проміжні вибори стали свого роду референдумом щодо реформ президента Хав'єра Мілея, спрямованих на жорстку економію.

Зовнішній вплив на політичний режим Мілея є одним із найбільш специфічних аспектів його правління і при цьому безпосередньо впливає на внутрішньополітичну динаміку. Ключовою зовнішньою опорою режиму є американсько-аргентинський альянс на чолі з Трампом і Мілеєм.

У вересні 2025 року американська сторона надала Аргентині валютний своп на 20 млрд доларів, найбільшу пряму фінансову допомогу США

іноземній державі після мексиканського порятунку 1995 року. Ця операція, охарактеризована як «надзвичайна кредитна лінія», дозволила стабілізувати песо напередодні вирішальних проміжних виборів.

Аналітики зафіксували, що «зустріч з Трампом запропонувала як політичний, так і економічний важіль: публічна підтримка Трампа зміцнює внутрішній наратив Мілея і заспокоює ринки». Паралельно Аргентина отримала пакет Світового банку на 12 млрд доларів і до 10 млрд від Міжамериканського банку розвитку [6, с. 21].

МВФ продовжує відігравати роль головного зовнішнього регулятора аргентинської економічної політики. Новий договір з МВФ, підписаний у 2025 році, є показником стратегічних відносин між фондом і адміністрацією Мілея, хоча аналітики зафіксували наростаючу напругу між прагненням Вашингтона надати Буенос-Айресу максимальну підтримку і традиційним консерватизмом МВФ щодо умов кредитування.

Аргентина на той момент часу вже витратила понад 50 млрд доларів із фондів МВФ у межах попередніх програм. Зовнішні ризики цієї залежності є суттєвими: стабілізація песо значною мірою підтримується інтервенціями центрального банку, а відтік капіталу, що фінансується валютними резервами, за своїм характером є доволі схожим із попереднім МВФ-кредитом 2018 року, який врешті-решт зазнав невдачі. Таким чином, зовнішня підтримка, попри її стабілізаційний ефект у короткостроковій перспективі, формує структурну залежність, яка обмежує декларовану Мілеєм суверенну лібертаріанську програму.

Висновки

Політичний режим Мілея не підпадає під жодну з усталених типологічних категорій у класичному вигляді. Він не є ані класичною ліберальною демократією, ані електоральною автократією, а являє собою специфічну гібридну конфігурацію — «радикально реформістський режим», — який функціонує в межах формальних демократичних інститутів, зберігаючи конкурентні вибори та поділ влади, але водночас системно підриває ліберальні норми через масштабне використання президентських декретів, обмеження громадянського простору та делегітимацію опонентів. Це підтверджується як теоретичною рамкою «делегативної демократії» О’Доннелла, так і концепцією «повільної смерті демократії» Левітські та Зіблатта.

Порівняльний аналіз даних Freedom House та V-Dem засвідчує принципово важливий розрив між формальною і субстантивною демократією. Freedom House стабільно присвоює Аргентині статус «Free» (85/100), фіксуючи збереження електоральних процедур і базових прав. Натомість V-Dem включає країну до переліку регресуючих демократій у звітах 2025 та 2026 років, виявляючи ерозію в ліберальному вимірі, передусім у сфері

стримувань виконавчої влади та свободи вираження поглядів. Цей розрив між двома методологіями є не суперечністю, а аналітично значущою тенденцією: Аргентина перебуває у «сірій зоні» між консолідованою демократією та електоральною автократією.

Опозиційний простір залишається структурно слабким, попри чисельну присутність у парламенті. Фрагментація пероністської коаліції, відсутність єдиного лідера і нездатність конвертувати суспільне невдоволення в позитивну альтернативну програму залишають Мілею широкий простір для дій: опозиція здатна лише ситуативно стримувати виконавчу владу, але неспроможна системно визначати порядок денний.

Список посилань/References

1. Americas Quarterly. (2026). Argentina's Polarization Threatens Milei's Pro-Market Agenda. Americas Quarterly, February 25, 2026. <https://www.americasquarterly.org/article/argentinas-polarization-threatens-mileis-pro-market-agenda/>
2. Freedom House. (2025). Argentina: Freedom in the World 2025. <https://freedomhouse.org/country/argentina/freedom-world/2025>
3. Levitsky, S., & Ziblatt, D. (2018). How Democracies Die. Crown Publishing Group. P.324.
4. Mudde, C., & Rovira Kaltwasser, C. (2017). Populism: A Very Short Introduction. Oxford University Press. P.152.
5. O'Donnell, G. (1994). Delegative Democracy. Journal of Democracy, 5(1), 55-69.
6. Nord, M., Altman, D., Fernandes, T., & Lindberg, S. I. (2026). Democracy Report 2026: Unraveling The Democratic Era? V-Dem Institute, University of Gothenburg.P.52.https://www.v-dem.net/documents/75/V-Dem_Institute_Democracy_Report_2026_lowres.pdf
7. Biondi, G. (2024). A Critical Analysis of Javier Milei's Political Discourse & Rhetoric. Sciences Po OPALC, 13 p. <https://www.sciencespo.fr/opalc/sites/sciencespo.fr.opalc/files/Biondi%2C%20Milei.pdf>
8. Toppi, H. P. (2025). Javier Milei and the limits of permanent antagonism in politics. Latinoamerica21. <https://latinoamerica21.com/en/javier-milei-and-the-limits-of-permanent-antagonism-in-politics/>
9. De Ultimo Minuto. (2026). Javier Milei states that he will compete for reelection in the 2027 elections in Argentina. De Ultimo Minuto, April 24, 2026. <https://deultimominuto.net/en/uncategorized/>

- javier-milei-states-that-he-will-compete-for-reelection-in-the-2027-elections-in-argentina/#google_vignette
10. Foreign Affairs. (2026). Latin America's Revolution of the Right. Foreign Affairs, January 2026. <https://www.foreignaffairs.com/south-america/revolution-right-brian-winter#>
 11. Milei, J. (2023). Decreto de Necesidad y Urgencia N° 70/2023 «Bases para la Reconstrucción de la Economía Argentina». Boletín Oficial de la República Argentina, 21 de diciembre de 2023. <https://www.boletinoficial.gov.ar/detalleAviso/primera/301122/20231221>
 12. Fo, F. (2026). What Javier Milei has achieved economically so far in Argentina. ECA Maastricht. <https://ecamaastricht.org/blueandyellow-zoomingin/charlatan-or-genius-what-javier-milei-has-achieved-economically-so-far-in-argentina>
 13. Debre, I. (2025). Argentina reports a drop in poverty under President Milei, but many say life is harder. AP News. <https://apnews.com/article/argentina-economy-poverty-milei-austerity-inflation-061bbba174706475a255c6b871953009>
 14. Raszewski, E. (2025). Argentina lower house approves bill curbing presidential decrees. Reuters. <https://www.reuters.com/world/americas/argentina-lower-house-approves-law-curbing-presidential-decrees-2025-10-08/>
 15. Alba, S., & Almeida, V. (2025). When spending and freedoms are restricted. Milei's Argentina. Dejusticia. <https://www.dejusticia.org/en/when-spending-and-freedoms-are-restricted-mileis-argentina/>

Maksym Hryshchenko

*Master of Political Science of Philosophy
Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)
<https://orcid.org/0009-0006-7115-2222>
e-mail: maxym87428742@gmail.com*

Oleg Tkach

*Doctor of Political Sciences, Professor of the Department of Political Science
Taras Shevchenko National University of Kyiv (Kyiv, Ukraine)
<https://orcid.org/0000-0003-3131-1533>
e-mail: tio19@ukr.net*

CHARACTERISTICS OF THE POLITICAL REGIME IN ARGENTINA DURING THE PRESIDENCY OF JAVIER MILEI

Abstract

The article provides a comprehensive analysis of the political regime characteristics in Argentina under the presidency of Javier Milei (2023-2026). The study examines the ideological foundations of the regime, which combine an anarcho-capitalist doctrine with libertarian populism, and traces their operationalization through specific legislative initiatives and executive practices. The theoretical framework draws on Guillermo O'Donnell's concept of «delegative democracy», Steven Levitsky and Daniel Ziblatt's indicators of authoritarian behavior, and Cas Mudde and Cristóbal Rovira Kaltwasser's definition of populism as a «thin ideology».

The empirical analysis covers the trajectory of key reforms – from the sweeping Necessity and Urgency Decree to the «Ley Bases» package – and their macroeconomic consequences, including the achievement of the first fiscal surplus in fourteen years alongside a simultaneous rise in poverty levels. Special attention is devoted to the 2024-2026 protest cycle, the labor reform conflict as a stress test for democratic resilience, and the institutional dynamics of the opposition space.

Through comparative analysis of Freedom House and V-Dem data, the article identifies analytically significant divergence between the formal attributes

of electoral democracy, which remain stable, and a substantive deterioration of liberal norms in the domains of executive accountability, freedom of expression, and civic space. The study concludes that the Milei regime defies conventional typological categories and constitutes a distinct hybrid configuration — a «radical reformist regime» that operates within formal democratic institutions while systematically eroding their liberal foundations. The article further identifies the fragmentation of the opposition, external financial dependence on the United States and the IMF, and the «demonstration effect» of Argentina’s experience for the broader rightward turn in Latin America as structural factors shaping the regime’s trajectory ahead of the 2027 presidential election.

Keywords: political regime; radical populism; shock therapy; labor reform; political polarization; delegative democracy; institutional erosion; libertarian populism.

Надійшла до редакції/ Received: 22.04.2026

Прорецензовано/ Revised: 07.05.2026

Прийнято до друку/ Accepted: 24.05.2026